

Zitting 1977

14 179

Wijziging van de Vleeskeuringswet

Nr. 12

EINDVERSLAG

Vastgesteld 12 augustus 1977

Na kennisneming van de memorie van antwoord werd door de leden van enkele fracties in de bijzondere commissie¹ nog een aantal vragen gesteld. De leden van de fractie van D'66, die geen opmerkingen hadden gemaakt in het voorlopig verslag, wilden in dit stadium van het voorbereidend onderzoek toch over enkele punten nog een vraag stellen.

Algemeen

De leden van de fractie van D'66 konden zich met de voornaamste doelstellingen van het wetsontwerp, het vervallen van de (her)keuringen ex artikel 8 en artikel 50 verenigen.

Wel betreunden zij het dat de inhoud van het wetsontwerp zo beperkt is gebleven en dat niet voldoende pogingen zijn gedaan tot oplossing van andere problemen die met de onderhavige materie samenhangen: de regeling van de verhouding tussen de diverse keuringsdiensten, de controle op de openheid van deze inspecties en de versterking van de positie van de consument.

Voorts vroegen de leden van de fractie van D'66 of het wel juist is dat het hoofddaccent van de wet is blijven liggen op repressief toezicht, terwijl juist door de bedrijfsontwikkeling van de laatste tien jaren (bio-industrie, kistkalveren, potstallen, herbiciden in groenvoer e.d.) in verschillende opzichten de noodzaak tot preventief toezicht is versterkt. Door preventief toezicht zou de gezondheid van het dier en dus van het vlees zeker gediend zijn. In dit verband vroegen deze leden hoe de samenwerking van de vleeskeuringsdiensten met de in artikel 2 bis van de Veewet genoemde gezondheidsdiensten verloopt.

Graag verwezen de leden van de fractie van D'66 naar hetgeen prof. Kampelmacher in het Tijdschrift voor Diergeneeskunde jrg. 95 (1970) blz. 87 over de keuring op de bedrijven opmerkt.

Ten slotte is het de leden van de fractie van D'66 niet geheel duidelijk geworden volgens welke normen gekeurd wordt en hoe die normen tot stand komen. Zij vroegen dit in het bijzonder uit bezorgdheid over de vele chemische toevoegingen vóór en na de slacht ten einde kleur- en houdbaarheid te beïnvloeden.

¹ Samenstelling: Epema-Brugman* (PvdA), Tuijnman (VVD), voorzitter, Tolman, (CDA), Van Leeuwen (CDA), Hermes (CDA), Veder-Smit (VVD), Van Rossum (SGP), Dolman (PvdA), De Koning (CDA), Voortman (PvdA), Jansen* (PPR), De Boois (PvdA).

* plv. lid.

Het niet voldoen aan de verplichting van artikel 8

Leden behorende tot de fractie van de V.V.D. zouden vóór de plenaire behandeling van dit wetsontwerp gaarne het oordeel van de Regering willen vernemen over de moeilijkheden die zich voordoen wanneer vleeshandelaars vlees niet aanbieden voor nadere keuring ex artikel 8 van de Vleeskeuringswet, hetgeen recentelijk herhaalde malen is voorgekomen. De Centrale organisatie van de Vleesgroothandel heeft haar leden wel geadviseerd in dergelijke gevallen het verschuldigde (nadere) keurloon aan de Keuringsdiensten over te maken, zij het met de restrictie dat nog nagegaan zal worden of deze keurlonen kunnen worden teruggevorderd. De Vereniging van Nederlandse Gemeenten (VNG) heeft bij brief van 15 april 1977 aan de gemeenten geadviseerd om aan deze, in feite onwettige handeling, niet mede te werken. Daarbij golden als bijkomende motieven dat controle op de juistheid van de door de vleesgrossiers betaalde stortingen niet mogelijk is en dat de mogelijkheid aanwezig is dat de aldus betaalde gelden worden teruggevorderd. De aan het woord zijnde leden vroegen of de Regering het door de VNG ingenomen standpunt juist acht.

De VNG concludeert dat de ten gevolge van het niet ontvangen van deze keurlonen gederfde inkomsten door het Rijk vergoed behoren te worden. Is de Regering het met dit standpunt geheel of gedeeltelijk eens?

De leden van de C.D.A.-fractie vroegen, refererend aan een brief die de VNG op 23 mei 1977 aan de Staatssecretaris van Volksgezondheid en Milieuhygiëne had geschreven, of de gemeenten volledig schadeloos gesteld zullen worden voor het verlies van de opbrengsten van de keurlonen ex artikel 8 van de Vleeskeuringswet.

De Algemene Nederlandse Slagersbond, zo zetten de leden van de V.V.D.-fractie hun betoog voort, merkt in een brief van 27 juni 1977 op dat door deze gang van zaken oneerlijke concurrentieverhoudingen ontstaan die een aantal goedwillende bedrijven noodzaakt dezelfde praktijk te gaan toepassen. Acht de Regering de klacht van de slagersbond terecht?

De aan het woord zijnde leden van de V.V.D.-fractie herinnerden eraan dat op 24 december 1976 in een gesprek tussen mr. P. A. H. Bos, advocaat-generaal bij het hof te 's-Gravenhage, de waarnemend hoofdinspecteur van de volksgezondheid en delegaties van de Vereniging van Slachthuisdirecteuren en de Groep Volksgezondheid van de Maatschappij voor Diergeneeskunde, afgesproken is dat tegen overtreding van artikel 8 zou worden opgetreden. Daarbij ging het over het aspect van de volksgezondheid en niet over het financiële aspect. Na overleg met het bedrijfsleven wijzigde de advocaat-generaal het officiële standpunt en instrueerde hij de officieren van justitie artikel 8-zaken te seponeren. Kan de Regering aangeven op welke gronden het openbaar ministerie juist in dit stadium tot seponeren heeft besloten? Achten de indieners het in deze zaak gevoerde beleid juist en verstandig?

Het was deze leden bekend dat er onder niet voor nadere keuring aangeboden partijen door keuringsdiensten ondeugdelijk vlees is aangetroffen. In hoeverre zijn de Regering dergelijke gevallen bekend en zo ja, op welke hoeveelheden vlees hebben die gevallen betrekking?

Noodslachtplaatsen

Uitgaande van het principe dat het in stand houden van noodslachtplaatsen geen primaire overheidstaak is, vroegen leden van de V.V.D.-fractie nog of de Regering het wel tot haar taak rekent om in de toekomst toe te zien op het (voldoende gespreid) aanwezig zijn van een toereikend aantal noodslachtplaatsen. Daarbij dachten deze leden ook aan de weekenddienst. Welke middelen denkt de Regering te kunnen gebruiken wanneer zij het bovenstaande inderdaad tot haar taak rekent?

Tarieven

Leden van de V.V.D.-fractie wensten bij nader inzien toch reeds nu een vraag te stellen over de tariefstelling voor de kleine ondernemingen. De brief van 15 juli 1977 van het Bedrijfschap voor het Slagersbedrijf had hen wat dit betreft aan het denken gezet. Het feit dat een naar verhouding groot aantal slagersbedrijven tot de zelfslachtende slagers behoort, dwingt tot bijzondere aandacht voor dit vraagstuk. Staat deze categorie inderdaad voor zeer sterke kostenverhogingen als gevolg van hogere keurtarieven?

Door betrokkenen zijn voorbeelden gegeven waarin stijgingen van 350 en 450 % worden becijferd.

Kan de Regering de redenering van het Bedrijfschap voor het Slagersbedrijf delen dat:

a. de keuringstijd per soort en per dier constant is en niet beïnvloed wordt door het aantal te keuren dieren;

b. bij het keuren aan de lopende band in grote slachthuizen het irreëel is het tarief afhankelijk te stellen van de jaaromzet per aanbieder van slachtdieren omdat er immers achter elkaar gekeurd wordt, ongeacht de eigenaar van het dier? Vreest de Regering bij nader inzien toch niet dat bij grote verschillen in keurlonen de ambachtelijke slager toch wel degelijk in de verdrukking komt? Geldt dit bovendien niet evenzeer voor de kleinere grossiers waardoor langs een omweg toch monopolistische tendenzen in de hand worden gewerkt? Welke mogelijkheden ziet de Regering om bij de tariefstelling de belangen van de kleinere ondernemingen en daarmee ook de belangen van de consumenten beter te behartigen?

De aan het woord zijnde leden van de V.V.D.-fractie vroegen tot slot of de Regering een globale aanduiding kan geven van de bruto-opbrengst van het extra voorrijttarief.

Ook de leden van de fractie van D'66 vroegen of het niet mogelijk is een financieringsregeling te vinden die minder nadelig is voor de kleinere bedrijven. In het bijzonder hadden zij met bezorgdheid gelezen wat het Bedrijfschap voor het Slagersbedrijf in haar schrijven van 15 juli 1977 daarover naar voren brengt. Zij deelden de daarin naar voren gebrachte bezwaren tegen een gestaffelde tariefregeling en gaven de voorkeur aan één (gemiddeld) keuringstarief.

Artikel 30b

De leden van de fractie van D'66 konden zich verenigen met een adviescommissie ter zake, doch merkt wellicht ten overvloede op dat zij het in ieder geval gewenst acht dat de adviezen openbaar zijn.

Voorts vroegen deze leden of de in artikel 30 b genoemde adviescommissie op dezelfde wijze gaat werken als de Adviescommissie Warenwet. Zij heeft daartegen uit democratisch oogpunt bezwaren; het is doorgaans niet duidelijk hoe de belangenafweging in een dergelijke commissie plaatsvindt¹.

Artikel 50a

De leden van de fractie van D'66 achtten de geheimhoudingsplicht niet voldoende toegelicht. In hoeverre is hiermee het doel van de wet, te weten «bepalingen vast te stellen tot wering van vlees en vleeswaren die voor de volksgezondheid schadelijk zijn» gediend?

Tegenover wie geldt dan deze geheimhoudingsplicht wanneer zij werkelijk noodzakelijk zou zijn?

Deze leden konden zich voorstellen dat ter zake juist een vorm van openbaarheid preventief zou kunnen werken (te vergelijken met het keuren van zwemwater in openbare zwemgelegenheden en de publikatie van het keuringsrapport).

¹ Zie ook: Reynders en Sijmons: Voedsel in Nederland (1973), hoofdstuk 12, blz. 141.

Aannemende, dat de Regering op bovenstaande vragen tijdig vóór de openbare behandeling van dit wetsontwerp schriftelijk zal antwoorden, acht de bijzondere commissie deze daarmee voldoende voorbereid.

De voorzitter der commissie,
Tuijnman

De griffier der commissie,
De Gou